

Όλα είναι στο μυαλό

/ [Πεμπτούσία](#)

Του Μόσχου Εμμανουήλ Λαγκουβάρδου

Όταν ήμουν δώδεκα χρονών η οικογένειά μου έμενε σ' ένα μικρό χωριό, στο Βλαχογιάννι. Εγώ πήγαινα στο γυμνάσιο Τυρνάβου κι έμενα μόνος σ' ένα παμπάλαιο ισόγειο σπίτι από πλινθιά, που τα φθαρμένα απ' την πολυκαιρία σανίδια στο πάτωμα τρίζανε και τα αμέτρητα ποντίκια στο ταβάνι χαλούσαν τον κόσμο κάθε βράδυ, με το ποδοβολητό και το τρίξιμο των δοντιών τους.

Το Σάββατο πήγαινα στην οικογένεια,. Με άφηνε το λεωφορείο στη Μυλόγουστα κι απο κεί ποδαρόδρομο μιάμιση με δυο ώρες πήγαινα στο Βλαχογιάννι περνώντας μέσα απ' το ποτάμι, γιατί δεν υπήρχε γέφυρα, διασχίζοντας το δάσος, χειμώνα με τα χιόνια και τη βροχή. Δεν με πείραξε τίποτα.

Πώς περνούσα μέσα απ το ποτάμι χειμώνα καιρό; Πώς χανόμουν μέσα στο δάσος; Πώς δε φοβόμουν τους λύκους και τα σκυλιά; Μόνο μια φορά είδα ένα λυσασμένο σκυλί, αλλά ούτε αυτό με πείραξε.

Δε φοβήθηκα τους λύκους και τα σκυλιά. Δε διαμαρτυρήθηκα για τίποτα. Ούτε τώρα διαμαρτύρομαι. Θυμάμαι με νοσταλγία τους κότσυφες με τις πορτοκαλλένιες μύτες στο χιόνι. Ο φόβος μου ήταν για τον εαυτό μου και για τους ανθρώπους που κρυφοδαγκώνουν.

Τί φοβόμουν για τον εαυτό μου; Φοβόμουν μήπως δεν έχω τη δύναμη να τα βγάλω πέρα. Αργότερα όταν διάβασα στο «Ευαγγέλιο ότι δεν ζητάμε απ' το Θεό να πάρει τις δυσκολίες, αλλά να μας δίνει δύναμη να πολεμάμε μαζί τους, μ' άρεσε! Όλα είναι στο μυαλό.

Πηγή: moschoblog.blogspot.g